

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 137 (32)

ΑΘΗΝΑΙ.—ΠΕΜΠΤΗ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1910

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ 10 ΛΕΠΤΑ

ΚΥΙ (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Ἰδού ἓν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἱστορικὸν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἀρχῆς τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἤδη χήρα βασίλισσα Ἀλεξάνδρα (ἡ πρὸς τὰ δεξιά) εἶχε φωτογραφηθῇ φέρονσα ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς. Ἡ ἱστορία τῆς μητρικῆς αὐτῆς ἀπλοϊκότητος καὶ τρυφερότητος ἐπανελήφθη βραδύτερον ἡ νῦν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐφωτογραφήθη καὶ αὐτὴ (ἡ πρὸς τ' ἀριστερά) μετ' τὸν υἱὸν τῆς, τὸν δεῦκα τοῦ Κορνονάγ, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς.

...του
Το σχέδιο έχει ή κάπνη λοι-
— Κελελεύστερωνικά!...
ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

TO KENTPI

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΥΡΣΙΝΑΣ

Της προόδου του νομού 'Αδάνων το περιφανέστερον μαρτύριον είναι ή πόλις της Μερσίνας. Μέχρι του 1841 εκεί, όπου τώρα ώραία και σχετικώς πολυπύρηνος εγγείρεται πόλις και σφύρει ή ζωή διά της ζωηρότατης κινήσεως του λιμένος της δι' ου μέγα τμήματις Μικράς 'Ασίας πέμψεται προς τα τέσσαρα τέρατα της οικουμένης τους καρπούς της γης και τα προϊόντα της χειροτεχνίας, εκεί,

Η πρόοδος της νέας ταύτης πόλεως ήρχισε κυρίως από του έτους 1882, ότε ομογενείς εκ Καταποδοσίας και των νήσων ήρχισαν συρρέοντες εις την άσημον κώμην, γενόμενοι οίκοις της νέας πόλεως.

Η ανάπτυξις αυτής υπήρξε ταχεία. Από του 1865 ή ναυτιλία δεικνύει εις αυτήν σπουδαίον τάτον σταθμόν ήμισυ και πενήντα έκτοτε ήρχισαν να καταπλέωσιν εις τον λιμένα της τα άτμόπλοια.

Η Αυτοκρατορική Κυβέρνησις διέγνωσε ταχέως την σπουδαίωτά του έμπορικου αυτού κέντρου και έχώρισε την Μερσίαν της Ταρσοού και ανήγαγεν αυτήν εις έδραν υποδιοικήσεως το 1865, το δε 1889, παρακολουθούσα την γοργότατην αύμνην της, την ανέδειξε εις έδραν διοικήσεως, εις ήν υπήγαγε και την υπερίστανον Ταρσοόν.

Η Ρωσία και ή Γαλλία έκτοτε έσπευσαν εν έγκαταστήσασιν εν Μερσίνα ήποπροσέειν, ταύτας δε τελευταίως έμνηνθη και ή Ελλάς. Τα λοιπά Ευρωπαϊκά Κράτη συνέστησαν εκει προσεγνικά πρα-

κρίτου Σύριοι εκ Τριπόλεως και Λαοδικίας προερχόμενοι, όμιλούντες την 'Αραβικήν και έχοντες ιδίαν εκκλησίαν.

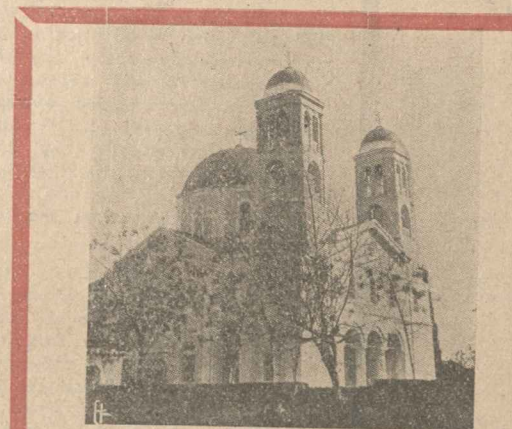
Οι 'Ορθόδοξοι 'Ελληνες έχουσι μίαν εκκλησίαν τιμωμένην επ' ονόματι του 'Αγίου Γεωργίου και ούσαν δε υπό της Κοινότητος το 1885 ή γενναία συνδρομή του μεγάλου της Κοινότητος εφ' ηγέτου άμνηνστον Κωνσταντίνου Μπαρομμάτη, ή-

Αποψεις της πόλεως Μερσίνας.

το 1841, παρετάσσοντο όλίγα καλάρια αλιέων και άγροτών, πολύ μικρός συνοικισμός, λαβόν το όνομα Μερσίνα εκ της άρθώνος πέρις της πόλεως φρυμένης Μερσίνης.

Επί της αυτής ακριβώς θέσεως ήγείρετο το Παλάι ή πόλις Ζεφύριον ποίος εϊσέειρε δε, αν οι

Ό έν Μερσίνη ναός του 'Αγ. Γεωργίου

αίετις εκείνοι δεν ήσαν οι τελευταίοι άπόγονοι του παλαιού Ζεφύριου, τον όποιον αντικατέστησεν ή σημερινή Μερσίνα.

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΧΟΡΤΑΡΙ

Είπε μιά μέρα τ' άμωφο το ρόδο σ' το χορτάρι: —Τί θέλεις, λούλουδο ζωώδ, δίχως μορφή και χάρι δίχως ροσά και δίχως ενωδά!... —Να μ' ελπίς αντίταλι σ' το βοδιό!.

Αρτα

ΦΙΦΙΚΑ ΑΛΕΞ. ΜΥΛΩΝΑ

Είς μίαν στανιαστροφην.

Κυρία.—'Η κ. Χ. έκεί πέρα, ή όποία έδω γράφει ενος τούτου έδω, έπεδόθη εις την προσωπογραφίαν. Την πρώτην δοκιμήν έκαμε με τον άνδρα της.

Κύριος.—'Α, έννοω, διά να μ' ή δέλεθη απότομος ή μεταβολή.

Είς το σχολειόν.

Διδάσκαλος.—Τί ήτο ό Κολύμβος;

Μαθητής.—'Ενα πουλί.

Διδάσκαλος.—Πώς σοι ήλθε αυτή ή ιδέα;

Μαθητής.—'Ακουσα να διηγούνται περί του αγρού του Κολύμβου.

('Εν της σελήνης Αιθερίας 'Ελληνιστοπούλας)

Γενική έστρατιάν εν Μερσίνα

Χωριό Μερσίνας

στις υπήρξεν ό πρώτος οικιστής της Μερσίνας, ό ιδρυτής της 'Ελληνικής 'Ορθόδοξου Κοινότητος, γενναίουτατος δωρητής μεγάλων προς τα έκπαιδευτήριά της δωρεών και μέγας παράγων της σημερινής ακμής της.

Κομ-Βαχάλ (Αιγύπτου)

ΚΩΝ. Χ. ΛΟΥΚΑΤΟΣ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

25

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—'Η ήμερανόμας της Σηστός ήμερανόμας από του ήμερονόμου της 'Αρδου νεανίας ήμερανόμας, όστις δέν την ήγνώριζε, να την ήξευρε της 'Αρδου και να μιν ήσθίον άγαμος και παύσας. Η 'Ηρώ έδεδωκε εις τον ναόν της θεάς την προστάτην της 'Ηρώς ανήντησαν εις μίαν πανήγυριν της 'Αρδου και ήγαλήθησαν, χωρίς να γνωσθώσιν. Καί μετά την αναγνώρισιν των όμοις έξηκολούθησαν να άνακονται. Συνεννοούντο δε οι δύο έσκατοι και της θεοκρατίας Σανθής. 'Αλλ' ή θεός του ναού αντί της έστρατιανίας και θέλον να θεοκρατήσιν ην 'Ηρώ από τον άσπρη έρωτά της, λέγει ψευδώς εις την Σανθήν ότι ή θεή της των θεών είναι αυτή η 'Ανακρή από τον Λεάνδρον, όστις θα ήμερονήσιν την 'Ηρώ. Η Σανθή πιστεύει 'Αρδον μετά του Λεάνδρου, λέγει προς τον άσπρη έρωτά της, ήτις τον άγαπά πολύ, αυτήν δε ή 'Ανακρή και αυτός και θα την νυμφευθή, ήμερονών τον προς την κυρίαν της έρωτά του.

('Η συνέχεια)

—'Εάν ήγνώριζα την γυναίκα, την όποιαν μοι προσέειπον διά σύζυγον, θα την έβριπα άμωρος εις την θάλασσαν, διά να σβύσθ τας μωρές έπιλάδας της. —'Α, κύριε μου... τώση κακός! —Κακόι είνε όσοι προσπαθούν να μοι αποσείουν την 'Ηρώ. —Και θα έπνιγες πραγματικώς την γυναίκα, ή οποία θα σοι έλεγαν ότι σε άγαπά; —Τ' έρκίζομαι. —Αιθένα!... είνε βαρύν ό λόγος σου. —Και ή άποράσις μου άμετάλλητος. —Νομίζεις. —Δέν νομίζω, αλλά βεβαίω και, μά τον Δία, καίς από το γένος μου δέν παρέδω τον λόγον τον ποτε.

—Μη τον παραδής σ' πρώτος; —Σε βεβαίω, όχι. —Και αν έβλεπες τώρα μίαν άθώαν, ή όποία έπαυσε και αν σοι έλεγαν ότι αυτή ή κόρη είναι προσωρισμένη να γείνη σύζυγός σου και ότι είνε έρωτά αυτής θα λησμονήσες την 'Ηρώ. —Την έρόνους, αιθένα! —Τό έρκίζομαι. —'Ο Λεάνδρος την παρετήρησε, χωρίς να έννοι. —Σωπές, αιθένα! —Γνωρίζω ότι λέγεις πολλές άνοχησίας και λατρεύς δέν ζήτη έξηγουν των λόγων σου. —Και όμως σε ένδιαφέρει ή έξηγηση αυτή. —Θέλεις να είπης ότι πρέπει να έκτελέσω τον λόγον μου άμέσως; —Τότε είπα ακριβώς και ότι πρέπει να την ήρξ.

—Δέν προσπαθώ, διότι θα καταπονήσω. —'Αλλ' ύπάρχει, άφού τό λέγει ό χρησμός. —Δέν τό πιστεύω. —'Απείσεις προς τον χρησμέν; —Προς όλα, πλην έκείνης, την όποιαν άγαπά. —Και όμως είνε αληθές. —Ποιον; —Ότι ύπάρχει ή κόρη, διά την όποιαν όμιλεις την 'Αρδίτην. —'Υπάρχει, είπες; Πώς δύνασαι σ' να τό γνωρίζεις; —Γνωρίζω την ιδίαν. —Βεβαίως παίζεις. —Όχι, μά τους θεούς... Ποιος τολμά να παίζη με ήμερανόμα ταύτα; —'Αλλ' εάν την γνωρίζεις, τί περιμένεις και δέν λείπεις άκόμη ποία είνε; —Θα την έλεγα, εάν δέν ήκουα όσα προσήτε με ποί επες. Πώς είναι δυνατόν να μαρτυρήσω την γυναίκα, άφού όρκισθής να την στελιγής; —Είς της θάλασσης τον θύλόν; —Θα ήτο τό έγκλημα μου μεγαλότερον του έδικού σου. —Είπα την, σε παρακαλώ, και άφες τας φλυαρίας. —Δέν είναι δυνατόν, αιθένα! —'Αλλά πως την γνωρίζεις σ' και ήγώ την ήγνώρι; —'Από μίαν τυχαίαν σύμπτωσιν. —'Υπάρχει κόρη, ή όποία ένσυνείσθηται να γείνη σύζυγός μου; —Και σ' άγαπά, αιθένα, μέχρι παρασπίνης. —Κωρίς να τό γνωρίζω; —Πώς να τολμήσω να φανερώθ, άφού γνωρίζω τό πάθος σου προς την 'Ηρώ;

—Και μένει εις την 'Αρδον ή εις την Σηστόν; —Δέν δύναμαι να είπω. —Είναι ώραία; —'Αρχίζεις, βλέπω, να ένδιαφέρεσαι. —Να άπαντάρ, χωρίς παρατηρήσεις. —Λέγουν ότι είναι όραία. —Σ' δέν την είδες; —'Αφες με, αιθένα. Καλλίτερα να παύσωμεν την έμιλίαν, ή όποία σε θορασίζει. —Πρέπει να την μάθω, διά να γνωρίζω τους έχθρούς μου. —'Αλλ' αυτή ή άτυχής δέν είναι βεβαία έχθρά σου, άφού σε άγαπά τόσο πολύ. —Τώρα να μ' ήτις ή ίδια, αλλά γίνεται έργον των άλλων. —Αιθένα, άφού τό είπαν οι θεοί, ότι και αν κάμω, όπως άποφύγης του χρησμού την έπαλήθευσιν, θα είνε μάταιον. Οι χρησμοί δέν καταπολέμουνται, βασιλεύ. 'Εγώ έγω πεποιθήσω, ότι όσα σοι είπα πρό έλγουν θα έκτελεσθούν, όχι μόνον διότι είνε των θεών προστάγματα, αλλά και διότι γνωρίζω πόσην δύναμιν άγάπης έχει εις τα στήθη της ή κόρη, ή προσωρισμένη διά την κλίην σου. —Σωπές, διότι με τους λόγους σου με άναγκάζεις να σκεφθώ πως πρέπει να σε τιμωρήσω. Είπα μοι μόνον ποία είνε. Όμιλεις άμέσως. —Αιθένα!... —Δέν ύπάρχει τρόπος να μοι ύπεκρύψης; 'Εμπρός, όμιλεις. —'Αλλ' αν σοι την είπω, θα την θανατώσες; —Λέγε, ποία είνε; —'Η Σανθή έσείχησεν όλίγον, και έπειτα εν μέσω του έλατρου παρλασμού, τον ύποτον έπροξέειπον αί δύο κόποι, κόπουσαι την ως στερεάν φανωμένην έπιπύσαντι της άκινήτου θάλασσης, έπιπύσαντι.

—'Εγώ... —Δέν έτόλμα να πιστεύω ό Λεάνδρος ότι ήκουσε Κλεΐτος. —Εκείνη έσείχησεν και καταβίβας τό βλέμμα, μη αισθανομένη πλέον τό θάρος να τον αντίκρυσ. —Σ' είσαι προσωρισμένη να άγαπήθης από έμέ και να γείνη σύζυγός μου; 'Α, δέν τό έπερίμενα ποτέ. Είπες ό Λεάνδρος άκαρίεις εις γέλωτα. 'Επορεύσασαι λοιπόν διά να αναδής τον θρόνον της 'Αρδου; 'Α, ή άτυχής Σανθή! έπανάλασε, γελών τώρα ήχηρότερον. —Κύριε, είπες εκείνη με φωνή συνεισλαμβανήν, προτιμά να έκτελέσθς την ύπόσχεσίν σου, παρά να με είρωνευέσαι. —Την ύπόσχεσίν μου; Μήπως σοι ύπεσκέψην να σε νυμφευθώ και τό έλθονήσας; —'Υπεσκέψης να φονεύης την γυναίκα, την όποιαν σοι προσέειπον οι θεοί με σύζυγον. —Και τώρα τί ζητείς; —Τόν θάνατον καλλίτερα, παρά τον γλευκασμό σου. —Μά τους θεούς, τους όποιους τώση άμωρα έπεκαλέσθης αυτήν την ήμεραν, είχα σκοπόν να έθανάτωσα την γυναίκα έκείνην, ή όποία θα προσπαθού να βλάψη την 'Ηρώ και να μοι ήπαρκήσθ ότι με άγαπά. 'Αλλά θα τό έπαύται, εάν έπράξαίτο περί προσώπου σοδαρό. Σ' άγαπήσθ μου, είσαι άναξία του θανάτου, διά τοιούτον λόγον. Δέν πιστεύω να φαντασθώ ότι κινώμενη ή άγάπη μου σε αίτιας σου. —Αιθένα, σοι ζήτη τον θάνατον ως χάριν, άφού δέν θέλεις να πιστεύεις την μοντείαν της θεάς. —'Η μόνη χάρις, την όποιαν δύναμαι να σοι προσφέρω, είνε να παραδώ τον λόγον των όποιων έδωκα προηγουμένως. Τώρα άπάγη, είπες, προσήγγισαμεν εις την άκμήν και ύπάρχει τόπος να άκουσθώμεν.

—Καίς από το γένος μου δέν παρέδω τον λόγον τον ποτε. —Μη τον παραδής σ' πρώτος; —Σε βεβαίω, όχι. —Και αν έβλεπες τώρα μίαν άθώαν, ή όποία έπαυσε και αν σοι έλεγαν ότι αυτή ή κόρη είναι προσωρισμένη να γείνη σύζυγός σου και ότι είνε έρωτά αυτής θα λησμονήσες την 'Ηρώ. —Την έρόνους, αιθένα! —Τό έρκίζομαι. —'Ο Λεάνδρος την παρετήρησε, χωρίς να έννοι. —Σωπές, αιθένα! —Γνωρίζω ότι λέγεις πολλές άνοχησίας και λατρεύς δέν ζήτη έξηγουν των λόγων σου. —Και όμως σε ένδιαφέρει ή έξηγηση αυτή. —Θέλεις να είπης ότι πρέπει να έκτελέσω τον λόγον μου άμέσως; —Τότε είπα ακριβώς και ότι πρέπει να την ήρξ.

—Δέν προσπαθώ, διότι θα καταπονήσω. —'Αλλ' ύπάρχει, άφού τό λέγει ό χρησμός. —Δέν τό πιστεύω. —'Απείσεις προς τον χρησμέν; —Προς όλα, πλην έκείνης, την όποιαν άγαπά. —Και όμως είνε αληθές. —Ποιον; —Ότι ύπάρχει ή κόρη, διά την όποιαν όμιλεις την 'Αρδίτην. —'Υπάρχει, είπες; Πώς δύνασαι σ' να τό γνωρίζεις; —Γνωρίζω την ιδίαν. —Βεβαίως παίζεις. —Όχι, μά τους θεούς... Ποιος τολμά να παίζη με ήμερανόμα ταύτα; —'Αλλ' εάν την γνωρίζεις, τί περιμένεις και δέν λείπεις άκόμη ποία είνε; —Θα την έλεγα, εάν δέν ήκουα όσα προσήτε με ποί επες. Πώς είναι δυνατόν να μαρτυρήσω την γυναίκα, άφού όρκισθής να την στελιγής; —Είς της θάλασσης τον θύλόν; —Θα ήτο τό έγκλημα μου μεγαλότερον του έδικού σου. —Είπα την, σε παρακαλώ, και άφες τας φλυαρίας. —Δέν είναι δυνατόν, αιθένα! —'Αλλά πως την γνωρίζεις σ' και ήγώ την ήγνώρι; —'Από μίαν τυχαίαν σύμπτωσιν. —'Υπάρχει κόρη, ή όποία ένσυνείσθηται να γείνη σύζυγός μου; —Και σ' άγαπά, αιθένα, μέχρι παρασπίνης. —Κωρίς να τό γνωρίζω; —Πώς να τολμήσω να φανερώθ, άφού γνωρίζω τό πάθος σου προς την 'Ηρώ;

Δέν ήγνώρισε την Λεάνδρον ενός του Λεάνδρου, άλλ' εις την βραχώδη παραλία, από της όποιας είχεν έπιβείσασθ. Είς άνδρόπλοιο έπεριμέναν έκει. 'Ητο θεράπων έμπιστος, ό όποιος εις την έντολήν να παραφυλάττει εις τό μέρος έκείνο, όπως μη γείνη άντιλήπτης ό κύριός του καθ' ήν στιγμήν θα άπεβίβασθ.

Ό όπηρέτης όνομάζετο Κλεΐτος και ήτο νέος άφωτισμένος εις τον ήρώον του.

Τόν έβόησεν ν' άποβείσασθ και έδωκε κατόπιν την χείρά του εις την Σανθήν.

—Είμεθα μόνον; ήρώτησεν ό Λεάνδρος. —Πρό μικρού διήλθεν ό Προκλής με μίαν γυναίκα.

—Ποίαν; —'Αν άντελήψην καλώς, είνε μία έταίρα εκ Κύπρου, ή όποία...

—Καλά... και πού μετέβησας; —Εισήλθαν εις την πόλιν.

—Σε είδες; —Ναί. —Σ' ήρώτησε; —Με ήρώτησε πού είσαι.

—Και τί τό άπήντησες; —Ότι κοιμάσαι εις τα άνάκτορα. —Είπες τίποτε άλλο; —Καίτι έπιβίβασε χαμηλοφώνως εις την σύντροφόν του και άπεμακρόνην.

Ό Λεάνδρος έβάνη σκεπτόμενος επί τινος στιγμής.

Κατόπιν έπιβίβασεν, όσαι καθ' έαυτόν: —Θα με παραφυλάξω έως ότου έπιστρέψω. 'Ακουσε, Κλεΐτε.

—Κύριε! —Θα παραλάβω την κόρην αυτήν και θα την φυλάξω εις ένα οίκον της έμπιστοσύνης σου, καθ' ήλθν την νύκτα, και αύριον θα την δώγγησες, πρό μεσημέριος, εις τα άνάκτορα.

—Με πολλήν μου εχχαριστήσιν. —'Αγαθή; —Θα έκτελέσω την διαταγήν σου. —'Ομιλείς με ένθουσιασμόν.

—Τό να φυλάξω μίαν κόρην είνε, μά την 'Αφροδίτην, πολύ εύπρόσβονος ύπερβολή. —Πλανάσαι. Θα μείνης άγρυπνός έλθν την νύκτα, και θα την σεβάσθς, ως εάν ήτο θεοποιή σου.

—'Ηγάγες, αιθένα μου, έννοω. —Πού σκεπτόσαι να μεσάδής; —Είς τον οίκον ενός καλού μου φίλου.

—Πρόσες, δέν πρέπει κανείς να μάθη τίποτε. —Πώς είνε δυνατόν να μάθω; Είς τον φίλον μου θα την παρουσιάσω ως έρωτισμένην μου.

—Θα την παρουσιάσες μόνον, χωρίς να κοιμήσθς αν θα γίνη πράγματι τοιαύτη.

—Δέν έρωτάσθην ν' άνακτώ προς την γυναίκα, την όποιαν μοι έμπιστεύσας ή κύριός μου.

—'Ο βασιλεύς άπεμακρόνην και ό Κλεΐτος έμεινε μόνος μετά της Σανθής.

—Πώς πρέπει, έσπουκα, να σε άποκαλώ της είσεως έκείνης. Πώς είνε ή όνομά σου; —Δέν είνε ένδιαφέρει, ούτε δύναμαι να σοι τό είπω.

—'Επείσασθ, έλγουν έξηγούμενην, έπιβίβασε καθ' έαυτόν ό Κλεΐτος.

—'Αν θέλεις, δύναμαι να προσχωρήσωμεν, της είσεως μετά έλγουν. Το βήμα του κυρίου μου δέν άκούεται πλέον.

—'Η Σανθή τον ήκολούθησε, μη ήκουσα κανέναν έρξαν ν' ανοίξη όπισθεν με τον ύπνόν της, άφού ήτο προσωρισμένη εις τας μάχας της σκέψης.

—'Αλλ' ό Κλεΐτος είχε κουρασθί να σιωπή, διότι έπερίμενε μόνος τω έπί τοιαύτα ήμερα και είχεν, άντιθέτως, μετάνην έρξαν προς την γυναίκα.

—'Αλλ' οι πρώτοι έρωτήσεις του είεταν άνευ άναγκής και έπείσασθν τον έρώον του, διά να εφάσθν μίαν ήσαν έννοήσασθ.

Εισήλθαν εις την πόλιν και έφθασαν ένωπιον μικρού οίκου, ή όποιος ήτο κλειστός και ρυθισμένος εις τό σκότος.

Ό Κλεΐτος άκουσε την ήραν και έπερίμενεν άπάντησιν.

—'Η ήρα ήνοήθη, μετά καταπνοή και μία κεφαλή άνδρός ένσυνείσθη.

—Είμαι ήγώ ό Κλεΐτος, είπεν ό βασιλεύς θεράπων, άντιλήπτης ότι δέν τον άγνώρισεν ό φίλος του.

—'Αν ήθελεις, δύναμαι να προσχωρήσωμεν, της είσεως μετά έλγουν. Το βήμα του κυρίου μου δέν άκούεται πλέον.

—'Η Σανθή τον ήκολούθησε, μη ήκουσα κανέναν έρξαν ν' ανοίξη όπισθεν με τον ύπνόν της, άφού ήτο προσωρισμένη εις τας μάχας της σκέψης.

—'Αλλ' ό Κλεΐτος είχε κουρασθί να σιωπή, διότι έπερίμενε μόνος τω έπί τοιαύτα ήμερα και είχεν, άντιθέτως, μετάνην έρξαν προς την γυναίκα.

—'Αλλ' οι πρώτοι έρωτήσεις του είεταν άνευ άναγκής και έπείσασθν τον έρώον του, διά να εφάσθν μίαν ήσαν έννοήσασθ.

Εισήλθαν εις την πόλιν και έφθασαν ένωπιον μικρού οίκου, ή όποιος ήτο κλειστός και ρυθισμένος εις τό σκότος.

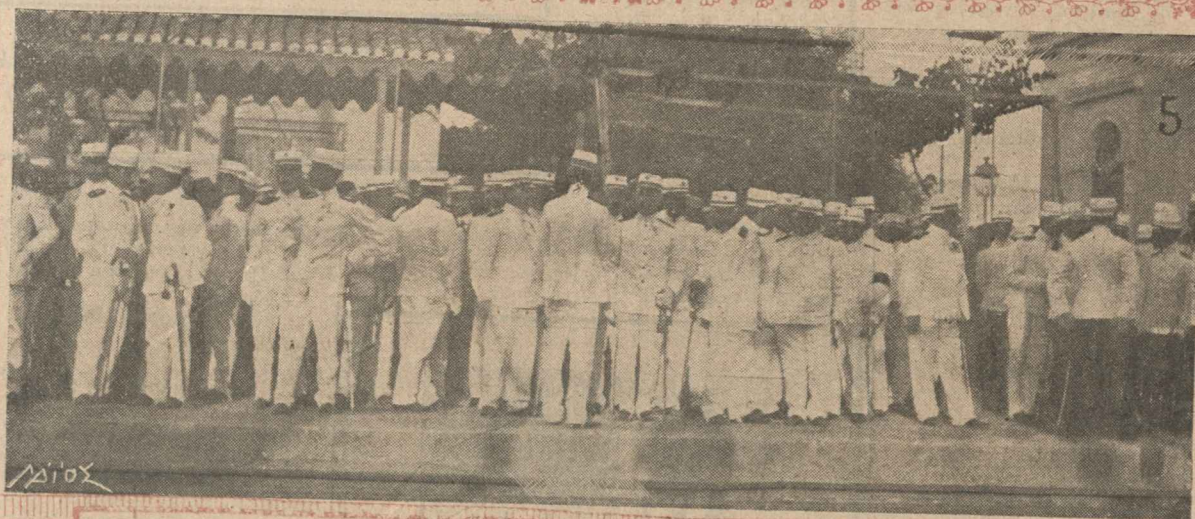
Ό Κλεΐτος άκουσε την ήραν και έπερίμενεν άπάντησιν.

—'Η ήρα ήνοήθη, μετά καταπνοή και μία κεφαλή άνδρός ένσυνείσθη.

—Είμαι ήγώ ό Κλεΐτος, είπεν ό βασιλεύς θεράπων, άντιλήπτης ότι δέν τον άγνώρισεν ό φίλος του.

11

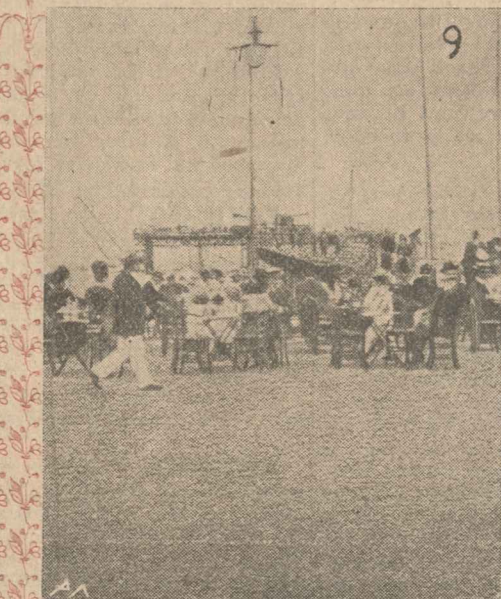
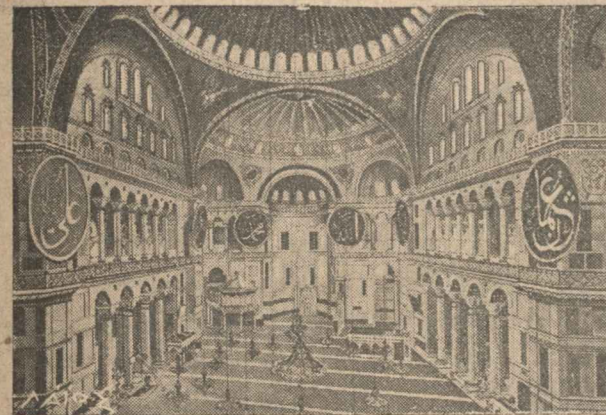
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

[1] ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Η ομάδα των φοιτητολόγων των μαθητών του Μαροσλείου Λυκείου κ. Στεφ. Νούνα. (Φωτογρ. του κ. Κ. Φιλοπούλου. 'Αποστ. δ κ. Κ. Τσιμωρίδης). — [2] ΜΥΤΙΛΗΝΗ. 'Απομνη της πόλεως. ('Αποστ. κ. Βασ. Π. Κονιγιάδης). — [3] ΚΑΙΡΟΝ. Γέφυρα επί του Νείλου. (Φωτογρ. κ. Θ. Νικολαΐδη). — [4] ΑΘΗΝΑΙ. — Πωληταί δροσιστικών ποτών. (Φωτογρ. 'Ελλάδος'). — [5] ΑΘΗΝΑΙ. Άξιωματικοί αναμένοντες την Α. Μ. τον Βασιλέα, επιστρέφοντα εξ Εβρώτης, από του σιδηροδρομικού σταθμού. ('Αποστ. δ κ. 'Αγγ. Λαγκάδας).

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ,"
"ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ"

ΕΠΑΡΧΙΑΙ-ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

[6] ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. Το εσωτερικόν του ναού της 'Αγίας Σοφίας, του οποίου ο θόλος διεσπάγη. ('Αποστ. 'Ηρώ Κων. πολίτης'). — [7] ΑΘΗΝΑΙ. Η οδός Σαπφούς εις την συνοικίαν Πλάκας. (Φωτογρ. 'Ελλάδος'). — [8] ΣΕΑΧ (Τύνις). Η πλατεία Jerome Fidele. (Φωτογρ. κ. Γ. Κ. Ρούση). — [9] ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ. Η πλατεία κατά τις Κυριακάς. ('Αποστ. κ. Στ. Μ. Παλατιάνου). — [10] ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Έκδρομη κυνηγών. ('Αποστ. κ. Κ. Τσιμωρίδης).

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

7

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Η ώρα τέταρτη κόρη του χωριού Πλησιβίτου της Ήπειρου Βασιλική Κονταξή ήνοση από ανδρόγατον του τυραννού των Ιωαννίνων Άλχη-πασά, διά να κοιμήθη το γυναικίον του. Έγινεν σε δε τούτον τον Άλχη με την εφημερίαν της και το ανεμιά της, ώστε ούτως ήσασθη αυτής εμμανός και την εννεμεύθη. Η Βασιλική είχε αδελφόν, τον Γεωργίον Κονταξήν, τον ώραιότερον νέον της Πλησιβίτου, ο οποίος δε πνευματώδη και όρεσημαν. Τη εννεμεύη της Βασιλικής ο Γεωργίος διασώθη διακοπή της Φιλιατών. Άλλ' ο Άλχη τον έφρόνησε διά τας άρετας του και ε- λλήθεσε ένα τον έμπεστον του διά να τον φονεύση. Ο Γεωργίος έτραυματίσθη μόνον και ο Άλχη, ύπυλος και έσκαρπητής, τον μόν δολοφόνον έκαίμας, τον δε τραυματίαν τη ατίσει της Βασιλικής μετέφερεν εις τα αυλάνον του, όπου έμεναι ιατροί τον ένοσηλεύσαν και τον έθεραπεύσαν.

(Η συνέχεια)

Μετά την θεραπείαν του, ο Γεωργίος Κονταξής έπέστρεψεν εις την ήσιν του, την όποίαν εζήκο- λούθει να διατηρή μετά πολλής εδωκομήσεως.

Δέν έπέρασεν όμως πολλή καιρός και ή εζή- ληφονία του μισαρρό γέροντος εζήγέρθη και πά- λιν έναντίον του νεαρού Έλληνος και μη δύναμι- νος επί τέλους να τον υποφέρη, άπεσάσισε να τον έξοντώση διά τρόπον άλλου πολύ δολικότερον απ' αυτόν, τον όποιον πρό μικρού διηγήθημεν.

Προποιούμενος ότι τον αγαπή και ότι τον προστατεύει, τον προσκάλεσε να προσέλθη εις το παλάτι των Ιωαννίνων, όπως διέλεγε όλίγας ήμέ- ρας εναρξέσθου.

Ο Γεωργίος, άνόπιστος και άθώος, έπος κάθε αγαθός και υπερήφανος άνθρωπος, εδέχθη προ- φήμως την πρόσκλησιν και εγκαταστήσας ανα- πνεύσει την εις την ήσιν του, μετέβη εις τα Ιωάν- νινα. Έκει έθιμος μαζί με τα φίλημά της αδελφής του και μαζί με τας δούλίας περιποιήσεις του Ά- λχη έκινδύνευσε να δεχθή και τον θάνατον από τας μιαιφάς του τελευταίου χείρας, κατά τον έξής κακογύρν τρόπον:

Διέταξεν ο Άλχη τους υπηρέτας του να ήσουν διηγήτηρον μέσα εις τα φύλλα του καπνού του προσωριμένον διά την καπνοσμήνην του Γεωργίου, όπως καπνίζων εκείνος θα άπώνησκει.

Εύτυχως όμως, ειρήνη ένας άνθρωπος, ο όποιος τον έσπασε. Και ο άνθρωπος αυτός ήτο ο τότε ια- τρός του Μουχτάρ Ίω. Κολέττης.

Ού-ως έσώθη ο Γεωργίος Κονταξής, παρ' όλην την λύσαν του Άλχη, επιθυμούντος τον θάνατόν του.

Άλλ' έσώθη χάρις εις την ταπεινότητα του τυ- ράννου έμπρός εις την όραιαν Βασιλικήν.

Ότε ήτο ή μόνη περίστασις κατά την όποιαν ή Βασιλική έπέδωκε στήν εις τα άγρια και θη- ριωδή ένστικτα του Σουλτάνου.

Ο Κολέττης, ο Κολοδός και ο Τουρτοήρης, οι όποιοι διέμενον εις την αλήν του Άλχη, καθώ- ρισαν πλάκας διά της Βασιλικής και χάριτας ν' άποσπάσουν από τον τυράννον και μεγίστας εθιρσιές να παράσχων εις τους δυστυχείς χρι- στιανούς, οι όποιοι έφορολογούντο και ήμιαζόντο από τους διαφόρους άποσταλμένους του τυράννου.

Επλησίαζεν όμως τώρα το τέλος του Άλχη, το αληθές τραγικόν και σκαρνακτικώτατον, το όποιον ά' άγγηθήμεν άργότερα.

Συνεχίζοντας μέχρι τέλους τας σκέσεις του με την όραιαν χριστιανήν, ελόμεν εις αϊτάς εκείνο, το όποιον παρατηρείται και εις την πολιτικήν του Άλχη. Μίαν χαλάρωσιν, ή όποια άρχίζει βαθμη- δόν, διά να τελειώση εις δριστικήν ρήξιν. Όπως όλλιγον κατ' όλίγον ήρχισε να σδύνεται ή πανί- σχυρος πανουργία του, γενομένη ένεκα του όποιου έχασεν ο τυράννος τα πλούτη του και την ζωήν του, ούτω και εις τον έρωτά του ήρχισε να έμ- πλοκαρφή μία δυσπιστία πρός την Βασιλικήν. Δέν ήμπορούσε να πιστεύση αυτή ή ψυχή, ή πάν- τοτε ύπυλος και πάντοτε υποφιαζομένη, ότι ήτο δυνατήν να υπάρξη εις την γήν ένα τόσο σκαί- ρον αίσθημα και μία τόσο μεγάλη άφοσίωσις, όσην εδεικνυν ή Βασιλική, όταν έδιωκεν με τας θωπείας της τα φάσματα, τα όποια άνήρχον πάν- τοτε τον ύπνον του.

Την φοβερήν αυτήν ύποψίαν την υπέδαλπον με τέχνην εις τον Άλχη αι Άλλαι γυναίκες του χα- ρεμίου, αι χολωμένα από την άφοσίωσιν του τυ- ράννου πρός την χριστιανήν, από την δόξαν και την ίσχυν, την όποιαν είχαν αποκτήσει ή Βασιλική.

Παρήλθον έπειτα αι ύποψίαι αΐται και εις τας φοβερότερας στιγμές του βίου του ο Άλχη την

Βασιλικήν είχε πάντοτε πιστήν σύνηγορον, παρα- κολουθούσαν αυτόν εις τας παγίδας, τας έποίας του έστηναν οι έχθροί του, κοιμημένην μαζί του επάνω από βαρέλια πυρίτιδος, πρόθυμον να καθ' με αυτόν.

Και μόνον όταν ο Άλχη αίμαλώτος και έμ- παιγμένως εσφάδαζεν εις το δάπεδον του μονα- στηρίου εις το όποιον έφρονέθη, και του έθέριζε τα σπλάχνα ο μέλιδρος τότε μόνον ή ύποψία αυτή εζήγέρθη και πάλιν και τον έκαμε να φιθυρή εις το αήτι του Θανάτη Βάγια, με σδυρμένην φωνήν:

Σκότωσε την Βασιλικήν!

Ας ακολουθήσωμεν όμως την σειράν των γεγο- νώτων όσον άφορξ την Βασιλικήν.

ΕΠΑΝΩ ΑΠΟ ΒΑΡΕΛΙΑ ΠΥΡΙΤΙΔΟΣ

Θά ιδώμεν άργότερα πως άπεφασίσθη επί τέ- λους από την Πύλιν ή εδώνωσις του Άλχη παρ' άσχη θυσία και πως εστάλη δι' αυτόν τον σκοπόν. Έξω από τα Ιωάννινα ο Χουρτί πασάς.

Κατά την τραγικήν εκείνην στιγμήν, τον Άλχη τον εγκατέλειψαν όλοι: όχι μόνον οι Άλβανοί όσοι είχαν μείνη πιστοί εις αυτόν και ήμύνοντο διά να σώσουν τα Ιωάννινα, αλλά και οι πλέον στενοί φίλοι του.

Στιγμαί άπογνώσεως έπήλθον διά τον Άλχη. Έτρεψεν εις το δωμάτιον της Βασιλικής έκφρων, πρώτην ίσως φοράν άνηλιτισμένος άφ' ότου έγινε πανίσχυρος.

Έκινδύνευε να συλληφθή και να θανατωθή. Δύο πράγματα εσκέψθη τότε, εκείνα τα όποια ήγάπησεν ύπερ πάν εις τας κόρην:

Την Βασιλικήν και τα πλούτη του.

Αϊτά ήθελε να σώση και άς έχανε το πασαλίκι του και άς έχανε την δύναμιν.

Πρώτως την Βασιλικήν αν ήθελε ν' άποθάνη μαζί του, να καθ' με αυτόν μέσα εις τας φλόγας της πυρίτιδος, αι όποια θα παρεμύριωναν το ύ- ρατον εκείνου αίμα και θα έμυρίανον τα άδρότε- ρον των πλασμάτων των Ιωαννίνων.

Τόν εδωσάνεζεν ή ιδέα, ότι ή Βασιλική θα τον εγκατέλειπε πλέον τώρα, ότε εδυστήγει.

Και όταν εκείνη του ύπεσχέθη να τον ακολου- θήγη, δέν το έπίστευσε.

Δέν το έπίστευσε, διότι δέν της είχαν ειπή ά- κόμη που θα επήγγαivan και εις τί εσχεδιάζε να προβή.

Και της το είπε και εις κάθε λέξιν, την εκού- ταζε, διά να τη αν' ελπίσθη ή Βασιλική.

Της είπεν, ότι είχαν άποσείσθη ν' άποθάνη, αλλά να μη παραδοθή.

Θά επήγγαivan—της διηγήθη—εις το φρούριον Ίτο-Καλέ, όπου είχε σεράν.

Έκει θα έπαρνε τους θησαυρούς του όλους εις το άνώγειον μαζί με την Βασιλικήν.

Και εις το κάτω πάτωμα θα ετοποθέτει βα- ρέλια πυρίτιδος και ένα σκοπόν με ένα φανάρι, το όποιον ποτέ δέν θα έδωκε, έτοιμον πάντοτε να μεταδώση το πυρ εις τα βαρέλια και τον έλε- θρον εις την συντροφίαν του Άλχη-πασά και να εξαφανίση τους θησαυρούς του. Και ή Βασιλική έδωκε να πλησιάση τώρα το τέλος του μεγαλείου και της δόξης της, έρλεπεν ότι εκινδύνευε ν' ά- ποθάνη ένα φοβερόν θάνατον.

Πότες γνωρίζει τί θύελλα σκέψων ήγέρθη μέσα της:

Πότες γνωρίζει αν τώρα δέν θα ήθελε να έμενε πάντοτε εις το χωριό της, πτωχή και ιδρώνουσα εις το δάσος, βασιανίζομένη από την φείαν της, άγνωστος δι' όλους, παρ' να καλήται ν' άνατινα- χθή εις τον άέρα, να κινδυνεύη άλλως να γείνη δούλη, καταφροννημένη, έπειτα από ένα βασιλικόν βίον:

Άνταντίτης ο Άλχη ανέπνεεν άραιά και βαθεία από την αγωνίαν διότι εκινδύνευε να' χάση την ί- σχυν του και τα πλούτη του άφ' ενός και την μό- νην άγάπην την όποιαν είχε κατορθώσει να έμ- πνεύση ες άλλου.

Η Βασιλική, επί τέλους, είτε διότι δέν έδωκεν άλλο μέσον σωτηρίας, είτε διότι έλυπήθη τον γέ- ροντα, ο όποιος υπήρξε τόσο καλός δι' αυτήν, συγκατατέθη να κλεισθή μαζί του εις το Ίτο-Καλέ των Ιωαννίνων.

ΕΙΣ ΤΟ ΙΤΣ-ΚΑΛΕ

Έντροπισμένος, σπληνίζόμενος εις τον βραχίονα

της Βασιλικής ο Άλχη, έκλεισθή εις το φρούριον αυτό.

Από όλους εκείνους τους πολυπληθείς στρατιώ- τας του μόνον εδωρομήνοντα είχε μαζί του, και από τους σωματοφύλακας του τον Μανθάνην και τον Θανάση Βάγια.

Έκρυψαν τους θησαυρούς εις ένα διαμέρισμα και εις άλλο διαμέρισμα του άνωγείου έμεινεν ο Άλχη και ή Βασιλική.

Όταν να ήθελε να δοκιμάση, διά τελευταίαν φοράν την σταθερότητα της Βασιλικής, ο Άλχη την κατέδωκεν εις τα ύπνευα.

Ήσαν εκεί κάτω εις γραμμήν έκτακσία βαρέ- λια πυρίτιδος.

Η γραμμή αυτή έχαντο κατόπιν μέσα εις μίαν ύπνευμον, συνδέουσαν το Ίτο-Καλέ με το μεγάλο φρούριον των Ιωαννίνων, με άλλας εκατοντάδας βαρελίων.

Τί είπεν εκεί ο Άλχη εις την Βασιλικήν μās το λέγουν μερικοί παλαιοί στήρι:

«Φοτιά θα βάλω κι' άς καθ', φοτιά κι' άς γένω στάχη. Να μη με πιάσουν οι έχθροί και βγάλουν το άχτι.

Γιά τον μικρό τον θάνατο δέν σέπει να κοιτέσω.

Πολύ έξησα και γέρασα και πιά δέν θα ηγοιέμω».

Και έδωκεν εκεί ή Βασιλική προπαρασκευασμέ- νον τον φοβερότερον των θανάτων. Και έκλεισε την δόξαν της την παλαιάν και την όραιαν ζωήν, την όποιαν επλησίαζε να χάση.

Και έκλεισε και ο Άλχη τα κάλλη της, τα έ- ποια να έχαντο μέσα εις τας φλόγας μαζί του και μαζί με όλίγηρον την πάλιν των Ιωαννίνων.

Ένμυριεν ότι ή Βασιλική θα του εζήτησε την χάριν να φύγη, να σώση τον έαυτόν της, αφού δέν ήμπορούσε να σώση και αυτόν.

Και άνεδωκατέδωκεν το στήθος του από άγω- νίαν.

Όταν εκείνη του επανέλαβε και πάλιν εις θα έμενε μαζί του και θα εκάιστο αν εκάιστο και αυτός, δέν έπίστευσε.

Ένμυριεν, ότι ή χριστιανή θα έδειλία, όταν θα έδωκεν και καί, το όποιον της είχε κρύψη εως ε- κείνην την όραν.

Και την οδηγήσεν εις μίαν σκοτεινήν γωνίαν του άπεραντου ύπνευσι.

Είδεν εκεί εις το ύπνευσι επάνω από ένα άνοι- κτό βαρέλι άκίνητον και με μίαν άγριαν άπάθειαν τον Σελήμ Τσάμην, τον γνωστόν έμπιστον του Άλχη.

Παραπλεύρως εκάινεν εις φανός πλησίον ενός δο- χείου με έλαιον.

Είχαν άνατελεί ο ήλιος αν τή μεταξύ και διε- κρινόντο καθαρά τα πάντα εις το ύπνευσι, εις το όποιον ο Άλχη

Όλο μιαιφονεί έσπρωσε, φορτώ ατα διακεία,

και μέσα εις το μπαροδι έβαίνετο ο πασάς ρι- κνωμένος και με μάτια κατακόκκινα από την άπ- νίαν και την αγωνίαν.

Και ένώ ήτο φωτεινόν το ύπνευσι, ο Σελήμ Τσά- μης έσκυψε, έπήρε το δοχείον του έλαιού και έ- χυσεν εις τον λίγνον.

Όταν ή Βασιλική ήρώτησε: διατί καίει και την ήμέραν ο λίγνος, της είπαν, ότι τοιαύτη ήτον ή διαταγή του πασά, διά να υπάρχη πάντοτε έτοι- μος πυρ, ώστε να μεταδοθή εις την πυρίτιδα εις πρώτην παραγγελίαν.

Ο Άλχη παρετήρει τώρα με αγωνιώδη βλέμ- ματα την Βασιλικήν.

Έκείνη και πάλιν τον εδεδάιδωκεν, ότι θα μείνη μαζί του.

Δέν το έπίστευσε όμως αυτός. Αί όλίγαι ήμέραι, αι όποιαι παρήλθον έπειτα, ήσαν ήμέραι τραγικής δυστυχίας.

Κλεισμένος εκεί εις το φρούριον, ο Άλχη δέν είχε τί να φάγη.

Μόνος του, ο άλλος πάνμυλος και πανίσχυ- ρος βεζύρης, συνέλεγε χόρτα από την όλίγην γήν εις την όποιαν είχε κλεισθή, διά να χορτάση την πείναν του, εκεί, παραπλεύρως των άνωφελών πλέον θησαυρών του.

(Η συνέχεια εις το φύλλον της Κυριακής)

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α'.

Μίαν πείραν ο Τσάρος έδωκε εις της τραπέζης του γραφείον τον διά σκάκιον, τα όποια περιέμε- ναν την υπογραφήν του. Διά του ενός των αυτο- κρατοικών τούτων διαταγμάτων πρόήγετο εις ευ-

περι των Τσάρων, γνωρί- ζοντες, τα πράγματα, έε- πλάγησαν, άλλ' οδδείς ε- τόλμησε να κάμη την ελα- χίστην παρατήρησιν. Η γνωστοποίησις πρός τον Αυτοκράτορα της άνω- σίας πλάνης του θα ήτο άσχημώτερον διάβημα ό- περμέτερον ζήλου. Και έσιώ- ησαν.

Παρήλθον έξ ήμέρας καθ' ας ο εύνοούμενος του Τσά- ρου έμαραινέτο εν τη είοκτ ή του φρουρίου Πέτρον και Παύλον. Μίαν πρωίαν, ο Τσάρος εζέφρασε την απο- στήν του εις τους αυλί- κούς ότι δέν έβλεπε πλέον εις την Αλήην τον προ- χθέντα άξιοματικόν.

Οι αυλικοί άπήνησαν ά- ορώτως. Ο Τσάρος εφάνη και' άρχας περίεργος, έπει- τα δε κατέδεικεν άδημονίαν και ήθελε να μάθη όλην την αλήθειαν. Έπέμεινε ζήτην εζήγησις: διατί δέν προ- ήγετο πλέον εις τα Άνά- κτορα ο άξιοματικός, τον ο- ποιον ήνυόει και τον όποιον προήγαγε. Τότε, οι αυλικοί ετύλησαν να του αναφέ- ρουν μετά πολλής λεπτό- τητος το αυτοκρατορικόν σφάλμα.

Ο Αυτοκράτορ κατετα- ράχη, εσίγησεν άμείως εις έν όχημα και διέταξε να τον φέρον ταχέως εις το φρού- ριον.

Οι έπιοι της αυτοκρατορικής άμάξης έτοξεν καλ- πάσοντας και μετ' όλην τον Τσάρο, εύρίσκειτο πρὸ της θύρας του περιβόλου φρουρίου.

Ο Τσάρος έσπευσεν εις το δωμάτιον του καταδίκου άξιοματικού και μόλις τον είδεν, ήρωσε τους βραχίονάς του και τον περιεπύθη.

— Συγγνώμη! συγγνώμη! έρέλλισε ταπεινός ο ίσχυρός Μονάρχης, συγκεκνημένος μέχρι δακρύων.

Ημέρας τινάς βραδύτερον, ο Νικόλαος Α', επιτειω- ρών τα συνεήματα της αυτοκρατορικής φρουράς, άνέ- κοψε τα βήματα του ίππων του πρὸ ενός νέου συν- ταγματάρχου και έν μέσση γενικής διά τους άλλους κα- ταπλήξεως εχαρτίσεν διά του έξους το δίημα της πλάνης του.

Όσον άφορξ εκείνον, όστις έπωφελήθη της πλά- ης του Αυτοκράτορος, το γαλλικόν περιοδικόν το ό- ποιον άναγράφει το γεγονός, ούδεν άναφέρει ΑΙΘΕΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙΣ

Από την στήλην των άγγελών μας εφημερίδος: «Διδασκάλας ζητεί διαβάτιον με κρεβάτι, εις το όποιον να δύναται να δώη μαθήματα» (Έκ της συλλογής Αιδεσίας Ελληνοπούλας)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τά εκ μαγαζιτών περιδέραια είνε σήμερον εις μεγάλην χησίον φέρονται δέ υπό των Κυριών καθ' όν τρόπον παλαιά ή άνω είζον.

Το Καζίνο του Μοντεκάρο, όπου ή περίφημος Ρόζινα. Μεγάλα πε- ριοδεία γίνονται και υποκτών- ται έντός όλίγων ώρών εις το χαοσταγίαν ταύτη.

ΤΑ ΞΩΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Η κυρία Κορί, έν Έλβετία, είνε ιδιο- κρήτρια πολλών άγγελίδων. Παρε- τίρησε δε, ότι όσάκις παιζή μαν- δολίνον καθ' όν χρόνον α άγε- λίδες βόσκουν, τα ζώα την πλη- σιάζουν και παρακαλοϋντοιν μετ' ήδονής την μουσικήν: έκτός δε τούτου παράγουν άρθρονότερον γάλα.

πούμενος της Α. Μ. άξιοματικός εις τον βαθμόν του συνταγματάρχου. Διά του άλλου δε διέτισετο ή φυλάκισις και ή εις Σιθρηίαν έξορία άλλου άξιο- ματικού, πρὸς τον όποιον ο Τσάρος, διέκειτο δυο- μετός. Άλλά τα όνόματα των άξιοματικών τού- των δέν είχαν σμεινωθή εις τα σκάκια κατά δια- ταγήν, αυτό τούτον τον Τσάρον, όστις θα συνε- πλθον των κενών χώρων.

Δυστυχώς ο Τσάρος ελάνθασθη κατά την συμ- πλίκωσιν των όνομ των και έγραψεν, εις το διά- ταγμα του προβιβασμού το όνομα του έρροισόμενου άξιοματικού, εις δε το άλλο, το της φυλακίσεως, το όνομα του προβιβαστέου εύνοούμενου του. Οι

Η Κρητική Αργία.

Το νέον άεροπλάνον.

Ο έξο κόσμος του γαλλικού τούτου ένατιόν της Κορίας.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτηρ. Δρ. 10. — έξάμ. Δρ. 5.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15. — » Φρ. 8.
ΡΟΣΣΙΑΣ » Ρούβ. 6. — » Ρούβ. 3.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολλ. 3. — » Δολλ. 1½

“Αν θέλη τις να εγγραφεί διά βραχυτέ-
ρα χρονικά διαστήματα, δύναται να υπο-
λογίση την τιμήν εκάστου φύλλου, δια
μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λει. 11, διὰ δὲ τὸ
Ἐξωτερικὸν λει. 15. Εἰς τὴν τιμήν ταύ-
την περιέχονται καὶ τὰ ταχυδρομικά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

“**Δθ. Ζαφειρ.** Βιρτυτόν. “Όταν ελήφθη ἡ ἀν-
ταπόκρισίς σας, εἶχε στοιχειοθετηθῇ πλέον ἄλλη
τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου. — **Πάρωνας.** “Αγ. Πέ-
τρον. Διὰ τὰ δημοσιεύθη ἡ ἀνταπόκρισίς σας, δὲν
ἄρχουν τὰ ἀρχικά στοιχεῖα, τὸ δὲ ψευδώνυμον
πρέπει νὰ ᾔνε εἰσχεκρίμενον. — **Β. Μπαντ.** Κριε-
κούκιον, **Ι. Παπανικολ.** Ἀμαλιάδα, **Θ. Βαρ-
δοῦλ.** Πύργον. “Όπως εἶναι διατυπωμένοι αἱ ἀν-
ταποκρίσεις σας δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον. — **Εὐάγ.**
Νικολ. Κόρινθον. “Αν ἐνεκρίθησαν, ἰδέτε εἰς τὴν
στήλην “Συνεργασία ἀναγνωστῶν. — **Δ. Μαρ-
Μεσολόγγιον.** Αἱ προσωπικά διετιμῆθησαν δραχ-
5. — **Ζ. Παλ.** Καρδίτσαν. “Ἡ ἀνταπόκρισίς σας
προσωπική. — **Γ. Παπακ.** Χανιά, **Κ. Κουμαν.**
Γούβιον καὶ **Ν. Γκίκ.** Καλάμας. Αἱ ἀνταποκρί-
σεις σας ἀπώλεσαν τὴν ἐπικαιρότητα των. — **Δ.**
Γκίκ. Καλάμας. “Ὡς διετυπώθη ἡ ἀνταπόκρισίς
σας στερεῖται ἐνδιαφέροντος. — **Ι. Παπ.** Χαλκίδα
Τὸ κοινοτικὸν πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἰδικήν σας ὑ-
πογραφήν καὶ οὐχὶ ὄνομα ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς. —
Εἰμ. **Χαρκιαν.** Ἀρμένιος. Σημειώσατε εἰ πα-
ριστοῦν αἱ φωτογραφίαι. — **Σ. Νικολ.** Σουλκά-
στρον. Τὰ ἡμερολόγια τοῦ 1909 καὶ 1910 τιμω-
νται ἑκάστον δρ. 1. Τὰ ταχυδρομικά εἰς βάρος τοῦ
γραφείου. — **Αναγνώστας** “Ελλάδος. Θεσί-
νικη. “Επρωτίμῃσιν τὸ σύστημα αὐτὸ πρὸς ἀ-
ποφυγὴν ἀκριβῶς τῆς φορολογίας. — **Χρ. Μαντζ.**
Καλάμας. Δὲν ἐλαττοῦται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ’ ἀπὸ τὴν
πόλιν. — **Γ. Φαρρ.** Σητεῖαν. Σημειώσατε εἰ
ἀπεστελλάτε. “Εάν τὰ σταλιντα ἦσαν φωτογρα-
φία, ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν καὶ διὰ δημοσιεύσου.
— **Κύν.** Ἰχνηλ. Βόλον. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐγ-
κριθῇ τὸ ψευδώνυμόν σας. — **Α. Κουδέρ.** Θεσ-
σαλονικίην. “Αποστελλέται. Αἱ ἀνταποκρίσεις πρέ-
πει νὰ ᾔνε συντομικαὶ καὶ ἐνδιαφέρουσιν. Τί-
ποτε ἄλλο. — **Η. Βασ.** — Πρέπει πάντως νὰ ἐπι-
ζοῦν ἐν ἡ πλείονα μέλη τῆς φρεζιζομένης οἰκογε-
νείας. Δὲν ἀρκεῖ βεβαίως μία ψήφος. — **Ν. Κ...**
Δὲν εἶναι δυνατόν δυστυχῶς τυπογραφικῶς νὰ γίνῃ
κατ’ ἄλλον τρόπον. — **Θ. Καλογερ.** Σητεῖαν. Τα
δελτία πρέπει νὰ ᾔνε τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων ἐντυπα.
“Επομένως τὰ ἰδικά σας δὲν διὰ ληθῶσιν ὑπ’ ὄψιν.
“Ἡ εἰκὼν ελήφθη. — **Ι. Ἀργυρ.** Ἀράχωβαν. Εὐ-
χαριστοῦμεν. Πολλοὶ τοιοῦτοι ἐπαινετικοὶ στί-
χους λαμβάνομεν ἀπορροφούμεν δὲ τὴν δημοσίε-
σιν των δι’ εὐνοίαν λόγον. — **Κ. Χ. Λουκ.**
Κομ-**Wahab.** Τὸ ποίημα δὲν ἔχει πλέον ἐπικαι-
ρότητα. — **Σ. Κωνσ.** Ἀλεξανδρείαν. Πρέπει νὰ
τηρηθῶσιν αὐστηρῶς οἱ ὅροι τῶν διαγωνισμῶν.
Διὰγ. ελήφθη. — **Σπ. Τριπικ.** Πειραιᾶ. Στείλατε
π’ ἀποτελέσματα. Δὲν ἦλθεν ἡ σειρά οὐτε τῶν
Διὰγ. οὐτε τῶν Λογοτεχνημάτων. Λαμβάνουν
μέρος εἰς τὰ βραβεῖα. Ἀντὶ δρ. 2. “Ἡ διευθύνσις
τοῦ Συνδέσμου ἀναγράφεται κατωθὶ τοῦ διαγωνι-
σμοῦ. Μέχρις οὐ λήξῃ τὸ διμησίμημα. “Εθεω-
ρήθη δόσολυτος. — **Σπ. Σβερ.** Καίρον. Ἄλ. Εὐ-
ταξ. Βόλον. Κοῦλ. **Φικ.** Σπάρτην, **Κ. Μιχα-**
λακ. Καλάμας, **Ν. Πότσ.** Ἀθήσαν. “Ἡ καθ’ ἐ-
θεωρῶσα ἡ δὴ ὁμοῦ, πάντοτε ὅπως ἐντὶς τῆς
προβλεπόμενης. — **Ι. Ροντ.** Ναύπακτον. “Ἡ φωτογρ-
ελήφθη. — **Νεφρον** ἱππότην. Πειραιᾶ. Παράκα-
λοῦμεν, ὅπως μᾶς γνωρίσετε τὸ ὄνοματεπώνυμόν
σας. — **Ἰπποτ.** νυκτὸς Λαυρεῖον. Διὰ τὰς κατα-
χωρήσεις δρ. 2. — **Ε. Χαρκιαν.** Ρέθυμον. “Επι-
ταγή πρὸς συμπλήρωσιν τῆς συνδρομῆς σας ελή-
φθη. — **Ν. Μελετ.** Πειραιᾶ. Τὰ τρία γραμματό-
σημα διαβίβασε τα ὅπως θέλετε, διότι τούτο εἶνε
ἀδύνατον. — **Γ. Κωνσταν.** Δαμασκόν. Δὲν ελήφθη.
— **Ι. ἀμμητράκ.** Λαγκαδία. Ελήφθησαν. “Ὁχι.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1910

272). «Νεαφὸς Ἰπποτῆς» (Συνδ. Δόξα).
273) «Ἀδριος Δόξα» (Συνδ. Δόξα. Νικη!!!)
ΔΙΚΑΙΩΜΑ ἐγκρίσεως ἡ ἀνανεώσεως ἑκάστου
ψευδωνύμου δρ. 1.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
22ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Αἱ δοθῆναι λύσεις εἶνε αὗται:

Τὸς Αἰνίγματος:

ΜΗΜΑ—ΝΗΜΑ

Τὸς Γρίφων:

Ἡ Πατρίς ὑπὲρ πάντων ἐστὶν ἱερὰ

Λύσεις ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

“**Αθηνῶν.** — **Εὐφροσύνη** Β. Βέργον, “**Ιω. Κ.**
“**Ιωάννου,** Μεν. Α. Ρουκουνιώτης, **Νικ.** Παρθε-
ρίον, Α. Πετοῦλης, Πέτρ. Ν. Παυλίδης, **Κων.**
Ι. Τζάβας, Ἀγγελ. Ι. Κουρτίτσος, “**Αντ.** Ἀνθω-
νός, **Νίτσα** “**Ι. Τζάβας,** Ἀγγελ. Α. Λεβέντης, Β.
Τριανταφυλλίδου.

Πειραιῶς. — **Ιω. Σ. Λαγός,** Ἀντ. “**Εφείτος,**
Χρυσάνθη Μ. Σαγιάκη, **Ν. Α. Ν. Μελετόπουλος,**
Σπ. Π. Τριανταφυλλίδου.

ΕΠΙΛΟΓΗ

“**Αγίου Βασίλειον.** — **Σ. Κελεπής.**
“**Αγυλινίτης.** — **Ανδρ.** Γιώργος, “**Αλεκ.** Κου-
φόπουλος, Β. Φ. Πουλόπουλος.
“**Αιγίου.** — **Πηνελόπη** Σπυροπούλου, **Κατέλ. Β.**
Σπυροπούλου, “**Ελένη** Ἀγγελοπούλου.
“**Ανδριτσάνης.** — **Ευφροσύνη** Ἀγκυρα.
“**Αρεοπόλεως.** — **Γρηγ.** Κ. Κατεπανίκος.
“**Αργοστολίου.** — **Ανδρ.** Τρομπέτας, Ἀγγελική
Φωκιά.

“**Βόλου.** — **Θεόδ.** Ρηγινός, “**Ελένη** Καραντζοπού-
λου, Ἀθαν. Ρίζος, **Δαμ.** Μ. Λεβής, Σ. Α. Κα-
ταίμβας, **Κων.** Μαρινάκης, **Μέλλων** “**Οκτωβρι-**
“**Κων.** Μπελίκης, “**Ιπποκρ.** Ν. Βόρας.
“**Γουδίον.** — **Αντ.** Α. Φαργιαδάκης.
“**Εὐξεινουπόλεως.** — **Θεόδ.** Β. Γεωργιάδης.
“**Ζαβόρδης.** — “**Ὁδ.** Χ. Στάχταρης, **Κωνσ.** Χ.
Γεωργιάδης.

“**Θηβών.** — **Σταθ.** Μ. Παπασταύρου, Ἀγγελ.
Κατεργιάνου, “**Ὀνοφρ.** Μ. Παπασταύρου.
“**Θήρας.** — **Σπυρ.** Α. Μανώσης.
“**Καλαμών.** — **Παν.** Α. Πανηγυρῆ, **Πότ.**
“**Τοῦλιν,** Χρυσάνθη Α. Μαντζουροπούλου, **Ν. Γκίκας.**
“**Καρδίτσης.** — **Κατερίν** Ι. Πετρίδου.
“**Καρπενήσιον.** — **Βασίλ.** Σ. Βασιλάκης.
“**Κερκύρας.** — **Κωνσ.** Ν. Σαράνης, “**Ιω.** Α. Κο-
ρωνάτος, **Εὐφρο.** Α. Λεογερώνης, **Κ. Α. Βιτσέντι-**
“**νης,** Στέφ. Α. Μορφέτας.
“**Κεφαλληνίας.** — **Σοφία** Σ. Φαργιά.
“**Κορίνθου.** — **Μ. Α. Τρίκας,** Ἀνδρ. Κ. Μπα-
λάκης, **Δοσολύτος** Σ. Κουτσουλένη, **Πολυξένη** Σ.
Γεωργίου, **Γεώρ.** Α. Βλάσης.

“**Κόμης.** — **Καλλιόπη** Παπαϊωάννου.
“**Λαγκαδίων.** — “**Ιω.** Μ. Δημητριάδης.
“**Λαρίσης.** — “**Αριστεία** Σπυροπούλου.
“**Λευκάδος.** — **Αντ.** Φαργιαδάκης, **Σταυρ.** Μ.
Βασιλάκης, **Λουκ.** Β. “**Εκκλησιάρχης,** **Χορ.** Σ.
Καλαμώνης, **Θωμ.** Α. Τζεβελέκης.

“**Λεβαδείας.** — **Ανδρ.** Ν. Παπανικολάου.
“**Λαυρεῖον.** — **Κων.** Χατζής, “**Ιπποκρ.** Βόρας.
“**Μακρονήσιος.** — **Αντ.** Ζ. Φέκης, “**Αχιλ.** Β.
Φέκης.
“**Μενιδίου.** — “**Ιω.** Κ. Μουζάλας.
“**Μεσσαρίας** (Ἀνδρ.). — **Θεόδ.** Α. Βλυσιώτης.
“**Μεσσαρίας** (Θήρας). — “**Ιω.** Α. Βασιλάκης,
“**Καλλιόπη** Α. Γαβαλά.
“**Μονοδίνης.** — **Γ.** Δημητριάδης.
“**Πατρών.** — **Αθαν.** Ἀσπασίου, **Ράλ.** Σφα-
κιανή, **Χ.** “**Ιωάννης,** Σπ. Σακελλαρόπουλος,
Σπ. Κουκουλάκης.

“**Ρεθύμιον.** — **Μ. Φ. Ι.** Σαϊνάνης, **Γρ.** Σφα-
κιανή, **Α. Μισοῦλης,** “**Εμμαν.** Πενταχίτης, “**Αλ-**
“**κ.** Σπανδάρος, **Ε. Κούρουντας,** **Γ.** Κουτελιάνης,
“**Ι. Ν. Τζιάνης.**

“**Σιδηρής.** — **Κων.** Σ. Βασιλάκης.
“**Σύρον.** — **Ὀδύση** Ν. Κουκουλένη, Ἀθαν.
“**Σπυροπούλου,** **Ζωή** Ι. Κονταρίνη.
“**Σπάρτης.** — **Νίτσα** Θεοφανοπούλου.
“**Τρικάλων.** — **Στέλ.** Ν. Ραβινός.
“**Υδρας.** — “**Εφ.** Ι. Τζάβας, **Φίλωρ** Μοναταΐδη,
“**Κ. Ε. Λαμπρινόπουλος.** Σαϊνάνης

“**Ανδρ.** Ν. Μπίκος, **Κυρ.** Α. Παπαγεωργίου.
“**Χαλκίδος.** — “**Ιω.** Ε. Παπλάς.
“**Χανίων.** — “**Ιω.** Α. Καραδράκης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

“**Αλεξανδρείας.** — **Ε. Κωνσταντίνος,** Π. Α. Κουκου-
λάκης, **Βασιλ.** Γ. “**Αλεξίου.**
“**Βασιλικών** (Χαλκιδικός). — **Μαρία** Α. Θωμά,
“**Εμ.** Βασιλιάννης, **Μαο.** Χ. Γεωργίου.
“**Θεοφάνης.** — **Σ. Α.** “**Υφαντής,** **Γεώρ.** Φ. Πα-
παβασιλείου, “**Ιω.** Παπαβασιλείου.
“**Καίρον.** — **Στ.** Χ. “**Ανδρέας,** **Εὐαγγελία** Γ.
Σιδηράτου.
“**Κυδωνιών.** — **Αντ.** Σ. Διαμάνης.
“**Κων/πόλεως.** — **Αντ.** Γ. “**Ανδρέας,** **Κων.** Ι.
“**Μανωλάς,** Ἀμαλία Ἀθανασίου.
“**Πέραν** (Κων/πόλεως). — **Κλ.** Μ. Παλίδας.
“**Σινώπης.** — **Αντ.** Γεωργιάδης.
“**Σμύρνης.** — **Κων.** Β. Σκουφόπουλος, **Παν.** Α.
Τριανταφυλλίδου.
“**Χίον.** — **Τερενσίον** Χιακόν “**Αστέρι.**
“**Birket-el Sab.** — **Α.** Πίτος.
“**Kom Wahal.** — **Κων.** Χ. Λουκάτος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ

“**Αθηνῶν.** — **Γεώρ.** Ν. Μαρκιάς 21ον, **Αντ.**
Παπαδόπουλος 21ον.
“**Βραχίων.** — **Γεώρ.** Α. Μιλιανιάς 21ον,
Μη με λησμονεῖ 20ον, 21ον.
“**Καρδίτσης.** — **Κατερίν** Πετρίδου 20ον.
“**Κορίνθου.** — **Ανδρ.** Μπαλίκης, 21ον, Μ. Τρι-
κας 21ον.

“**Σηροκαμπίον.** — **Πρ.** Φαργιάς 20ον.
“**Πατρών.** — **Εμμαν.** “**Παυλίδης** 21ον, **Γρ.** Σφα-
κιανή 21ον.

“**Υδρας.** — **Ανδρ.** Ν. Μπίκος 20ον, 19ον, 21ον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

“**Κων/πόλεως.** — **Αντ.** Α. Χαλκιάς 21ον.
“**Ιονίου.** — **Βασ.** Σιδηράτης 21ον.
“**Σινώπης.** — **Αντ.** Γ. Γεωργιάδης 21ον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς τὴν κληρονομία ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα ἐκ-
κλινόντων, οἵτινες ἀπέστειλαν ὁρθὰς λύσεις. Γνω-
μὴν κληρονομίας ἐκτέθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:
1ος) **Β. Φ. Πουλόπουλος** ἐξ Ἀγυλινίτης δρ. 5.
2ος) **Χρυσάνθη** Σαγιάκη ἐκ Πειραιῶς δρ. 2.
3ος) **Α. Ἀσπασίου** ἐκ Πατρών δρ. 2.
4ος) **Ἀγγελική** Φωκιά ἐξ Ἀργοστολίου δρ. 2.
5ος) **Κων.** Χ. Λουκάτος ἐκ Κομ-**Wahab** δρ. 2.
6ος) **Ὀνοφρ.** Παπασταύρου ἐκ Θηβών δρ. 2.
Παραλαμβάνονται οἱ ἀνωτέρω νὰ μᾶς ἀποστείλουν
ἐπὶ ἰδιαιτέρου τεμαχίου χάρτου τὰς ἀκριβεῖς των
διευθύνσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιθυμοῦν νὰ λάβωσιν
τὰ βραβεῖα. Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς τ’ ἀπρι-
λίου βραβεῖα παραγράφονται.

ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΠΟΛΙΣ ἀνεξελέγη ἡ Βόλος. Δὲν
τέτρα ἔρχεται τὸ Ρέθυμον.

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ

Τὴν-τὴν-τὴν ὁ γλύπτης
οὐκ εἶχε ἐπὶ τὴν πέτρα
νὰ τὴν βαθυνόση
καὶ κρατεῖ τὰ μέτρα.

Πέτρα ποῦταν πάλαι
βασίς κ’ ἐκατοῦτος
πάντο της εἰκόνα
πυλῶν θεοῦ μετ’,
τότε δὲ ὁ γλύπτης
τὴν ἐπελεκοῦσε,
γὰρ νὰ βάλῃ ἐντὸς της
εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μετ’.

Κ’ εἶσι δτι ἦτο
τὸν παλῶν καιρὸν
γίνεται καὶ πάλαι.
Καὶ τὸ προσηνῶν.

ΛΕΞΑΝΔΡΑ ΡΗΤΣΑ

Λέγονται οἱ οἱ τελευταῖοι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν
πολλοὶ εἶναι οἱ μορφωθέντες ἐκ τῶν ἰδίων των
σφαμάτων καὶ οἱ οἱ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῇ
ἐσφαλμένῃ, δι’ αὐτὸ κατέστησαν καλλιτέροι.
Κ. Ε. Λαμπρινόπουλος Σαϊνάνης

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΘΕΡΙΝΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΙΛΙΩΝ (1000) ΔΡΑΧΜΩΝ

ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν διαγωνισμῶν τῆς
Α. Ἐξαμηνίας, ἐπικυρώσαντες καὶ νέους
ἐκτάκτους τοιοῦτους, τοὺς **ΘΕΡΙΝΟΥΣ**
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ἀπὸ τῆς 3ης Ἰουνίου.
Μέχρι τέλους Ἰουλίου θὰ δημοσιεύωνται
εἰς ἑκάστον φύλλον τῆς “Ελλάδος” τρεῖς
διαγωνισμοί.
Ἐἰς τὰς λύσεις δύναται νὰ λάβῃ μέρος
οἰσδήποτε ἀναγνώστης τῆς “Ελλάδος” ἀ-
ποκόπτον τὸ παρὸν δελτίον καὶ συμπλη-
ρώνων αὐτὸ καταλλήλως, ὑπὸ τοὺς ἑξῆς
ὅρους:

Εἰς ἑκάστον δελτίον πρέπει νὰ περιλαμ-
βάνεται ἡ λύσις **ἐνὸς μόνον** διαγωνισμοῦ.
“Ὅστις δηλαδὴ θέλῃ νὰ λύσῃ **δύο** διαγω-
νισμοὺς θὰ στείλῃ **δύο** δελτία καὶ ὅστις
θέλῃ νὰ λύσῃ **τρεῖς** διαγωνισμοὺς θὰ στείλῃ
τρία δελτία.

Ἐκαστον δελτίον ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓνα
κλήρον. Ὁ στέλλων τοῦτέστι τρία δελτία θὰ
ἔμ τρεῖς κλήρους εἰς τὴν κληρονομία καὶ
συνεπῶς τρεῖς τίχας.

Δεκτέον γραμματισμὸν δὲν ἀπαιτεῖ-
ται, οὔτε ἄλλο τίποτε.
Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευ-
θῶν μετὰ τὴν λήξιν τῆς διμηνίας (ἀρχῆς
Ἰουλίτου) καὶ θὰ γίνῃ μετὰ τὴν κλη-
ρονομία.

Διὰ νὰ συμμετάσχη ἓνας λύτης εἰς τὴν
κληρονομία πρέπει νὰ στείλῃ **ἐν δελτίον τοῦ-**
λάχιτον ἐξ **ἐκάστου φύλλου**. Προσέξτε
εἰς τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, διὰ νὰ μὴ ὑ-
πακούσῃ εἰς λάθος. — Ἐπειδὴ δηλαδὴ θὰ
ἐκδοθῶν εἰς τὸ διάστημα τῆς διμηνίας 17
φύλλα, ὁ λύτης ἀρκεῖ νὰ στείλῃ τὸ ὅλ-
λον.

2000 ΦΡΑΓ. ΔΙΑ 2 ΣΕΛΙΔΑΣ ΣΤΙΧΩΝ

Ὁ Λαμπρινός, ὅτε ἐγένετο ἱερωγὸς τῶν Ἑ-
λωτικῶν, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848, εἶχε
μετὰ χρόστους 2000 φράκων εἰς τὸν Μπυλὸς,
τὸν ἐκδοτὴν τῆς “Επιθεωρήσεως” τῶν δύο κό-
σμων.
Ἦνεν τὰν ὁ Μπυλὸς ἐπισκεψθῇ τὸν Λαμ-
πρινὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔνθα εἶχε λίαν ἐγκα-
ρῶν ἐποδοχῆς. “Ὅτε δὲ ἠτοιμάζετο ν’ ἀναχωρήσῃ
ὁ Μπυλὸς, τοῦ λέγει ὁ Λαμπρινός:
— Γνωρίζετε οὐ σὺς χρέσται 2000 φράκων;
Καὶ συγχρόνως ἐξήγαγε δύο τραπέζοις μισθὰ
τῶν 1000 φράκων.

Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Μπυλὸς, μὴ χρε-
ωστεῖτε 2000 φράκων. Ἄλλ’ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς
ἐπαινηθῶσιν οὐ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνέχει εἰς ἡμᾶς.
— Διὰ; ἠρώτησεν ὁ Λαμπρινός.
— Ἀπομνηστέ τὴν “Μαυροβιτιὰ” τῆς εἰρήνης
τὸ ποίημά σας;
— Διὰ δύο σελίδας στίχων; Δὲν ἀξίζει τὸν κό-
πον ἀνήντησεν ὁ ποιητής.
— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ὑποφύ, ἐπέμεινε
λέγων ὁ Μπυλὸς, ἡ “Επιθεωρήσις” ἔχει οὐκ ὀλίγον
νὰ ἀκριβοπληρώσῃ πάντοτε τοὺς στίχους τοῦ Λα-
μπρινίου.

Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ποιητής, ἀλλὰ πρ-
σέστατέ μοι οὐ πρᾶττον τοῦτο μόνον διὰ νὰ σὰς
ἐπαινηθῶσιν.
Καὶ ταῦτα λέγων, ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του
τὰ δύο χιλιογράμματα.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΟΡΦΕΥΣ Α. ΝΑΪΔΗΣ

Ο ΜΑΪΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἡ περὶ τοῦ Μαΐου ὡς ἀποφάσας μὴνός προ-
λήψις φαίνεται οὐκ ἐν χρόνῳ, ἀλλ’ ἀπὸ τῆς
ἀλώσεως τῆς Κοινοβουλευτικῆς, ἀλλ’ ἀπὸ τῶν
τρεῖς φορὰς τὸ βάρος τοῦ αἵματος των.
— Ἐ! πόλιν! ἀνέκραγεν τότε, δεῖξας ἀναλλὰξ
τὴν παρυσιαστικὴν γυναικαὶ τὸ ἴσχυρόν του σώμα,
ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς δύο, σὰς ἔρωτα, φαίνεται οὐκ
τὰ τρώγει ὅλα καὶ φέρει τὴν πειρὰν εἰς τὸν ἄλλον.
“Ὁ λαὸς ἔρχεται νὰ γὰρ καὶ τὸν ἄλλον νὰ δειλῇ.
Ὅτε δὲ μεταβλήσῃ μετ’ οὐ πολὺ εἰς νεκρὸν

“ΕΛΛΑΣ”. — Πέμπτη 17 Ἰουνίου 1910

Διαγωνισμοὶ

Δύσεις

“Ὄνομα λυτῶν

Τόπος ἀποστολῆς

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΧΙΝ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ἡ γέννησις ἡ ἀνάγκη τῆς κατὰ τὴν ἐπιγραφῆς:
ΡΙ Π Η Ν Ι Ο Ο
Κ Ν Ο Θ Ο Τ Σ Α
Ο Ε Ρ Γ Ι Τ Ο
Σ Ο Ε Ρ Α Μ Ο Γ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΧΥ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶναι νηὶ Ἑλληνικῇ. Ἀκέραιον ἂν μείνῃ,
ἓνα μικρὸν τετράποδον οἰκιστὸν θὰ γίνῃ.
(Ἐστὶν ὁ ἀπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. ΠΑΜΠΟΥΚΗ).

ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΟ "ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ,"

"Όσοι ἐκ τῶν ἀγανωστῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἀνέγνωσαν τὸ δημοσιευθὲν ἐν αὐτῇ μυθιστόρημα «Ἄσμα Ἀσμάτων» δὲ ἐνθυμηθῶν βεβαίως τὴν σκηνήν, τὴν ὅποیان παριστᾷ ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν. Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου του καὶ παρ' αὐτὸν ἵσταται ἡ βασίλισσα Βελισσά. Εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου γονυκλινῆς εἶναι ἡ ὥραία ποιμενὶς Σουλαμίτις, ἡ ὅποία ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τῶν βασιλέα διότι τὸν ἐπείρασε, ἀπορρίψασα τὸν ἑσπέρου του καὶ τὸν θρόνον, καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διότι ἐγάρισε τὴν ζωὴν εἰς αὐτὴν καὶ τὸν προσφιλῆ της μησίτηα, τὸν ὡραῖον ποιμένα Ἀμὼρ, (οἱ δύο ἐγασταὶ εἶχαν καταδικασθῇ εἰς σταυρικὸν θάνατον) καὶ τοὺς ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν, διὰ τὰ συνεχίσαν τὴν προτέραν ἐπιτυχίαν των εἰς τὴν μαγευτικὴν κοιλάδα τῆς Ναδάβ, ὡς σύζυγοι πλέον ἀγαπώμενοι μὲ τὸν ἰσχυρότερον τῶν ἐσώτων.

Τὸ «Ἄσμα Ἀσμάτων» τῆς Γραφῆς ἐμειλοποιήθη καὶ παρεστάθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐπὶ τὸν τίτλον «Σουλαμίτις». Ἡ πρὸς τὰ ἀνω μικρὰ εἰκὼν παριστᾷ τὴν Γαλλίδα ἠθοποιόν, ἥτις ἐπεδύνη τὴν Σουλαμίτιδα.

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ“ Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1